

Dosarul nr.2ra-1381/19

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. : G. Manoli)
Instanța de Apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : M. Guzun, L. Pruteanu, V. Buhnaci)

ÎN C H E I E R E

3 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Baltag Valentina, reprezentată de avocatul Mocanu Serghei,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Baltag Valentina împotriva Biroului Național al Asigurătorilor de Autovehicule, intervenient accesoriu Țurcan Alexandru, cu privire la încasarea prejudiciului, dobânzii de întârziere și a penalității,

împotriva deciziei din 29 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Baltag Valentina și menținută hotărârea din 25 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 21 septembrie 2016, Baltag Valentina s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată, ulterior concretizat împotriva Biroului Național al Asigurătorilor de Autovehicule, solicitând încasarea sumei de 293713 lei cu titlu de despăgubire de asigurare în urma cazului asigurat, 180838,75 lei, cu titlu de dobândă de întârziere pentru perioada 13 aprilie 2015 - 16 martie 2018 și 52868,35 lei, cu titlu de penalitate pentru 180 zile întârziere.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamanta a reiterat că, la 11 martie 2015, fiind la volanul automobilului de model Mercedes-Benz S320 CDI, cu numărul de înmatriculare ANBA 699, care îi aparține cu drept de proprietate, a fost implicată într-un accident rutier, iar vinovat în producerea accidentului rutier a fost recunoscut Alexandru Țurcan, fiind la volanul automobilului de model Mercedes-Benz, cu numărul de înmatriculare H NN 891, asigurat cu certificat internațional „Cartea verde”.

Ulterior, s-a adresat Biroului Național al Asigurătorilor de Autovehicule în vederea despăgubirii, care a deschis dosarul de daune și a evaluat prejudiciul la suma de 293713,11 lei, însă a refuzat în achitarea despăgubirii de asigurare din motivul că nu a prezentat acte confirmative cu privire la dreptul de proprietate.

Reclamanta a indicat că, potrivit certificatului de înmatriculare, la rubrica C4, este indicată, în calitate de proprietar, Valentina Baltag.

Astfel, consideră că Biroului Național al Asigurătorilor de Autovehicule

neîntemeiat a solicitat prezentarea actelor suplimentare.

Prin hotărârea din 25 iunie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată depusă de Baltag Valentina împotriva Biroului Național al Asigurătorilor de Autovehicule, intervenient accesoriu Țurcan Alexandru, cu privire la încasarea prejudiciului, dobânzii de întârziere și a penalității, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că, prin înaintarea pretențiilor privind încasarea despăgubirilor de asigurare, reclamanta a pretins la faptul că este persoană păgubită deoarece este proprietara automobilului de model Mercedes-Benz S320 CDI, cod VIN: WDD2210221A262655, prezentând în acest sens o copie certificată a certificatului de înmatriculare și o copia simplă a contractului de cumpărare-vânzare din 16 martie 2013.

Instanța de fond a conchis că, copia simplă a contractului de cumpărare-vânzare din 16 martie 2013, nu poate luată în considerație ca fiind actul care atestă dreptul de proprietate asupra automobilului de model Mercedes-Benz S 320 CDI, cod VIN: WDD2210221A262655, totodată în această copie simplă de contract este indicat un alt cod VIN: WDB 2210221A262655.

Potrivit informației Direcției generale urmărire penală a IGP din 15 ianuarie 2017, la începutul anului 2010, automobilul de model Mercedes-Benz S 320 CDI, cod VIN: WDD2210221A262655, a fost introdus pe teritoriul Republicii Moldova în mod fraudulos, fiind utilizate acte false și modificate, prin înlăturare/modificare mecanică a codului VIN inițial WDD2210221A191101 în cod VIN: WDD2210221A262655, fapt confirmat prin raportul de expertiză nr. 1527 din 13 iulie 2012. Iar potrivit răspunsului parvenit din partea BNC Interpol, s-a stabilit că automobilul de model Mercedes-Benz S 320 CDI, cod VIN: WDD2210221A191101 figurează ca fiind sustras, la 25 februarie 2010, de pe teritoriul Italiei.

Astfel, prin prisma art. 331 alin. (2) din Codul civil, instanța a concluzionat că, de jure, nu se atestă dreptul de proprietate a Valentina Baltag asupra automobilului de model Mercedes-Benz S 320 CDI, cod VIN: WDD2210221A262655 și ca urmare, nu cade sub incidența noțiunii de persoană păgubită, în sensul art. 2 al Legii 414 din 22 decembrie 2006, respectiv nu este îndreptățită să primească despăgubire de asigurare.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 26 iunie 2018, reprezentantul Valentinei Baltag, avocatul Mocanu Sergiu, a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii și pronunțarea unei noi hotărâri privind admiterea integrală a acțiunii depusă de Baltag Valentina.

Prin decizia din 29 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de reprezentantul Valentinei Baltag, avocatul Mocanu Sergiu și menținută hotărârea din 25 iunie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

La 2 mai 2019, Baltag Valentina, reprezentată de avocatul Mocanu Serghei a declarat recurs împotriva deciziei din 29 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 25 iunie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor menționate și emiterea unei noi hotărâri de admiterea integrală a acțiunii depusă de Baltag Valentina

Recurentul a declarat cerere de recurs în temeiul art.432, alin.(2) lit. a) b) și c) care statuează că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia

să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea.

În motivare a indicat că circumstanțe importante pentru soluționarea cauzei, pe care instanța le-a considerat probate, nu au fost dovedite cu probe veridice și suficiente. Concluziile primei instanțe sunt în contradicție cu circumstanțele de fapt a cauzei.

Respingerea acțiunii este total nemotivată, prin nome materiale, ceea ce contravine art. 239-241 din Codul de procedură civilă.

La examinarea cauzei instanțele investite cu judecarea fondului au ținut cont doar de argumentele părții pârâte, nu și de cele a reclamantului.

Recurenta a indicat că, este îndreptățită să pretindă despăgubirea de asigurare, prin prisma art.315, 321 din Codul civil (în redacția de până la 1 martie 2019), art.46 alin. (3) și (4) 127 din Constituție, astfel că, argumentele instanței de apel sunt contrare art. 373 alin.(5) din Codul de procedură civilă.

În apel cauza a fost examinată superficial, deoarece prezintă relevanță și folosirea criteriilor pentru determinarea corectă a naturii juridice a litigiului, rezultând din specificul acestui și care presupune în sine lămurirea completă și pe dovezi certe, pertinente și concludente a situației de fapt. Soluția instanței de apel nu conține o argumentare clară din care să rezulte procesul deliberării și adoptării soluției emisă, deși era obligată să dea un răspuns cert referitor la pertinenta înscrisurilor prezentate în susținerea acțiunii.

Prin referința depusă la 25 iunie 2019, Biroul Național al Asiguratorilor de Autovehicule a indicat că, argumentele reclamantului au fost apreciate în mod corespunzător atât de instanța de fond cât și de instanța de apel. Motivele recursului fiind declarative și neprobate. A pledat pentru inadmisibilitatea recursului.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 29 ianuarie 2019.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit scrisorii de ieșire, instanța de apel a expediat participanților la proces, copia deciziei motivate la 11 martie 2019, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei, la materialele cauzei lipsesc.

Cererea de recurs a fost declarată la 2 mai 2019, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu

privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Baltag Valentina, reprezentată de avocatul Mocanu Serghei, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Baltag Valentina, reprezentată de avocatul Mocanu Serghei.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari